

## V zadevi Kolar proti Sloveniji

Evropsko sodišče za človekove pravice (peti oddelek) kot senat v sestavi:

Ann Power-Forde, *predsednica*,

Boštjan M. Zupančič,

Helena Jäderblom, *sodnika*,

in Stephen Phillips, *namestnik sodnega tajnika*,

po razpravi, zaprti za javnost, ki je bila 13. maja 2014,

izreka to sodbo, sprejeto navedenega dne:

## POSTOPEK

1. Zadeva se je začela s pritožbo (št. 1363/07) proti Republiki Sloveniji, ki jo je po 34. členu Konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin (v nadaljnjem besedilu: konvencija) pri Sodišču 29. decembra 2006 vložil slovenski državljani Janko Kolar (v nadaljnjem besedilu: pritožnik).
2. Pritožnika je zastopal S. Jenčič, odvetnik iz Maribora. Slovensko vlado (v nadaljnjem besedilu: vlada) je zastopal njen zastopnik.
3. Vlada je bila o pritožbi obveščena 24. novembra 2010.
4. Vlada je predložila enostransko izjavo, ki ne daje zadostne podlage za ugotovitev, da je spoštovanje človekovih pravic, kot je opredeljeno v prvem odstavku 37. člena konvencije, izpolnjeno (glej *Prencipe proti Monaku*, št. 43376/06, 62.–63. odstavek, 16. julij 2009). Sodišče je zato moralo nadaljevati obravnavo primera.

## DEJSTVA

### I. OKOLIŠČINE ZADEVE

5. Pritožnik je bil rojen leta 1949 in živi v Mariboru.
6. 16. januarja 1992 je pritožnik sprožil postopek pred Temeljnim sodiščem v Mariboru proti Ministrstvu za varstvo okolja in urejanje prostora za izdajo sodne odredbe, naj se zagotovi uresničitev sklepa o gradnji jezusa zraven hidroelektrarne, ki jo je zgradil pritožnik.
7. 18. marca 1993 je pritožnik svoj zahtevek spremenil v plačilo premoženjske škode.
8. Do 28. junija 1994, ko je konvencija začela veljati za Slovenijo, je sodišče sklicalo tri glavne obravnave, od katerih je bila ena preložena.
9. 28. julija 1995 je Okrajno sodišče v Mariboru izdalo odredbo, da ni stvarno pristojno za zadevo, in jo je odstopilo Okrožnemu sodišču v Mariboru.
10. 3. julija 1996 in 19. septembra 1996 sta bili opravljeni glavni obravnavi.
11. Naslednji obravnavi, razpisani za 24. oktober 1996 in 20. november 1997, sta bili zaradi zdravstvenih težav pritožnika preloženi.
12. Naslednja obravnava je bila opravljena 26. februarja 1999.

13. 30. marca 1999 je sodišče opravilo zadnjo glavno obravnavo in izdalo odločbo, s katero je zavrnilo zahtevek pritožnika. Pritožnik se je pritožil.

14. 14. septembra 1999 je Višje sodišče v Mariboru razveljavilo odločitev sodišča prve stopnje in vrnilo zadevo prvostopenjskemu sodišču.

15. V novem postopku je bilo med 11. januarjem 2001 in 7. novembrom 2002 opravljenih pet obravnav. 7. novembra 2002 je Okrožno sodišče v Mariboru izdalo odločbo, s katero je zavrnilo zahtevek pritožnika. Pritožnik se je pritožil.

16. 11. julija 2006 je Višje sodišče v Mariboru ugodilo pritožbi pritožnika in spremenilo meritorno odločbo, pri čemer je delno ugodilo pritožnikovemu zahtevku. Stranki sta vložili predlog za revizijo.

17. 8. maja 2008 je Vrhovno sodišče ugodilo predlogu tožene stranke za revizijo in spremenilo odločbo višjega sodišča z zavrnitvijo pritožnikovega zahtevka. Pritožnik je vložil ustavno pritožbo.

18. 28. novembra 2008 je ustavno sodišče zavrglo pritožnikovo ustavno pritožbo.

## II. UPOŠTEVANA DOMAČA ZAKONODAJA

19. Za upoštevano domačo zakonodajo glej sodbo *Tomažič proti Sloveniji* (št. 38350/02, 13. december 2007); *Robert Lesjak proti Sloveniji* (št. 33946/03, 21. julij 2009) in *Podbelšek Bračič proti Sloveniji* (št. 42224/04, 18. april 2013).

## PRAVO

### I. ZATRJEVANA KRŠITEV PRVEGA ODSTAVKA 6. ČLENA IN 13. ČLENA KONVENCIJE

20. Pritožnik se je pritožil, da trajanje postopka ni bilo v skladu z zahtevo po "razumnem roku" iz prvega odstavka 6. člena konvencije, ki se glasi:

"Vsakdo ima pravico, da o njegovih civilnih pravicah in obveznostih ... v razumnem roku odloča ... sodišče."

21. Pritožnik se je tudi pritožil, da so bila razpoložljiva pravna sredstva pri predolgotrajnih postopkih v Sloveniji neučinkovita. 13. člen konvencije se glasi:

"Vsakdo, čigar pravice in svoboščine, zajamčene s to konvencijo, so kršene, ima pravico do učinkovitih pravnih sredstev pred domačimi oblastmi, in to tudi, če je kršitev storila uradna oseba pri opravljanju uradne dolžnosti."

#### A. Sprejemljivost

22. Vlada je v svojih vlogah trdila, da v zadevi pritožnika velja 25. člen zakona iz leta 2006.

23. Sodišče pripominja, da prehodna določba zakona iz leta 2006, tj. 25. člen,

kakor je bil spremenjen 9. junija 2012, določa postopek, ki ga je treba uporabiti v zvezi s pritožbami, pri katerih je kršitev zahteve po "razumnem roku" že prenehala pred 31. marcem 2007. Ker pa se je postopek, v katerem je bil pritožnik udeležena stranka, nadaljeval pred Vrhovnim in Ustavnim sodiščem po 31. marcu 2007, ta določba ni odpravila pomanjkljivosti pri pritožnikovi zadevi (glej, *mutatis mutandis*, *Robert Lesjak proti Sloveniji*, navedeno zgoraj, 47.–53. odstavek, in *Tomažič proti Sloveniji*, navedeno zgoraj, 41.–45. odstavek).

24. Ta del pritožbe torej ni nesprejemljiv zaradi neizčrpanja pravnih sredstev (glej tudi *Sotošek proti Sloveniji*, št. 22799/09, 24.–27. odstavek, 3. april 2014; glej, nasprotno, *Carević proti Sloveniji*, sklep, št. 17314/03, 44.–50. odstavek, 3. junij 2008). Sodišče prav tako ugotavlja, da tudi ni očitno neutemeljena po točki a tretjega odstavka 35. člena konvencije. Ni nesprejemljiva niti iz katerih koli drugih razlogov. Torej jo je treba razglasiti za sprejemljivo.

## **B. Utemeljenost**

### *1. 6. člen*

25. Obdobje, ki ga je treba upoštevati, se je začelo 28. junija 1994, ko je konvencija začela veljati za Slovenijo, in se je končalo 28. novembra 2008.

Postopek je tako trajal štirinajst let in pet mesecev na štirih stopnjah pristojnosti.

26. Sodišče znova poudarja, da je treba razumno trajanje postopka presojsati glede na okoliščine zadeve in s sklicevanjem na ta merila: zapletenost zadeve, ravnanje pritožnika in ustreznih organov, pa tudi, kakšen je bil pomen zadeve za pritožnika v sporu (med številnimi drugimi zadevami glej *Frydlender proti Franciji* [VS], št. 30979/96, 43. odstavek, ESČP 2000-VII).

27. Pri presoji razumnosti časovnega obdobja, ki je preteklo od začetka veljavnosti konvencije za Slovenijo, je treba upoštevati takratno stanje postopka. V zvezi s tem Sodišče ugotavlja, da je takrat postopek potekal že dve leti in pet mesecev.

28. Sodišče ob upoštevanju okoliščin zadeve in svoje sodne prakse (glej *Zavodnik proti Sloveniji*, št. 36261/08, 21.–30. odstavek, 3. november 2013; *Fortunat proti Sloveniji*, št. 42977/04, 42.–47. odstavek, 18. april 2013, in *Rumpf proti Nemčiji*, št. 46344/06, 41.–46. odstavek, 2. september 2010) ter ob pomanjkanju argumentov vlade v zvezi z zgoraj navedenimi merili meni, da je postopek v tej zadevi trajal predolgo in da ni bila izpolnjena zahteva po "razumnem času".

### *2. 13. člen*

29. Sodišče ponovno poudarja, da 13. člen zagotavlja učinkovito pravno sredstvo pred domačimi organi za domnevno kršitev zahteve po prvem odstavku 6. člena, po katerem mora biti zadeva obravnavana v razumnem roku (glej *Kudla proti Poljski* [VS], št. 30210/96, 156. odstavek, ESČP 2000-XI). Sodišče glede na svoje zgornje ugotovitve (glej 29.–31. odstavek) meni, da je bil v tej zadevi kršen 13.

člen, saj v domači zakonodaji ni bilo pravnega sredstva, s katerim bi lahko pritožnik dosegel odločitev sodišča, ki bi potrdila njegovo pravico do obravnave zadeve v razumnem roku, kakor je določeno v prvem odstavku 6. člena.

## II. UPORABA 41. ČLENA KONVENCIJE

30. 41. člen konvencije določa:

"Če Sodišče ugotovi, da je prišlo do kršitve konvencije ali njenih protokolov, in če notranje pravo visoke pogodbenice dovoljuje le delno zadoščenje, Sodišče oškodovani stranki, če je potrebno, nakloni pravično zadoščenje."

### A. Škoda

31. Pritožnik je zahteval 50.000 EUR za nepremoženjsko škodo.
32. Vlada je zahtevek izpodbijala.
33. Sodišče meni, da je pritožnik utrpel nepremoženjsko škodo. Po načelu pravičnosti mu na tej podlagi prisoja 8.000 EUR.

### B. Stroški in izdatki

34. Pritožnik ni vložil zahtevka v zvezi s stroški postopka pred Sodiščem. Zaradi tega Sodišče na tej podlagi ne prisoja ničesar.

### C. Zamudne obresti

35. Po mnenju Sodišča je primerno, da zamudne obresti temeljijo na mejni posojilni obrestni meri Evropske centralne banke, ki se ji dodajo tri odstotne točke.

## IZ TEH RAZLOGOV SODIŠČE SOGLASNO

1. *razglaš*a, da je pritožba sprejemljiva;
2. *razsoj*a, da sta bila kršena prvi odstavek 6. člena in 13. člen konvencije;
3. *razsoj*a,
  - (a) da mora tožena država v treh mesecih pritožniku za nepremoženjsko škodo plačati 8.000 EUR (osem tisoč evrov) in morebitni davek;
  - (b) da se za navedeni znesek od dneva poteka treh mesecev do plačila obračunajo linearne obresti po stopnji, ki je enaka stopnji mejne posojilne obrestne mere Evropske centralne banke, za vse zamujeno obdobje z dodanimi tremi odstotnimi točkami;
4. *zavrač*a preostali del pritožnikovega zahtevka za pravično zadoščenje.

Sestavljeno v angleškem jeziku in 5. junija 2014 poslano v skladu z drugim in tretjim odstavkom 77. člena Poslovnika Sodišča.

Stephen Phillips  
namestnik *sodnega tajnika*

Ann Power-Forde  
predsednica